

M Ű E G Y E T E M 1 7 8 2

Kedves Olvasóim!

1975 őszén születtem Budapesten a KISZ Közlekkari Szervezetének Bartók Béla úti irodájában. Születésem ekkori időpontját tulajdonképpen csak első születésnek lehet nevezni, mivel ettől kezdve minden héten újjászülettem. Létezésem lényegét két fő momentumban lehet összefoglalni: oldalaimon keresztül kaptak tájékoztatást a hallgatók a Kar és a Párt folyó ügyeiről, főként azoknak a mérnökpalánták ügyeit közvetlenül érintő vonulatairól; valamint helyet kaptak hasábjaimon szerkesztőim szüleim cikkei, költeményei, gondolatai. Kezdetben mindössze 12 oldalon, ám minden szorgalmi héten megjelentem. Szüleim a megjelentetni kívánt írások gondos összegyűjtése után legépeltek, a gépelt hasábokat ollóval körbevágták, majd lapra ragasztva a sokszorosító üzembe küldték, ahonnan rövid átfutást követően 600 példányban ívenként ömlesztve megérkeztem. Ezek után gondos kezek válogattak, rendeztek, szortíroztak, és hajtogattak. Az akkori hallgatók is örömmel vártak rám minden kedden, pillanatok alatt elfogytak a lapok. Kollégisták egymás kezébe adtak, előadásokon a pad alatt lopva olvastak, egyszóval rendkívül közismert és népszerű voltam.

1

Tavasszal mindig üde színfolt volt a kistestvérem: a Kari Napok Különszám megjelenése. Sőt, nem egyszer még a nagy esemény alatt is nap, mint nap jelent meg friss információ gondos szerkesztőim felügyelete alatt.

Időközben új szelek kezdtek el fújni: megalakult a HÖK, s szerkesztőim felett a HK gyámkodott. Megjelenési számom félévenként 14-ről 5-6-ra csökkent, oldalszámom viszont 20 fölé emelkedett. Szüleim is időről időre megújultak, mely maga után vonta külsőm rendszeres megváltozását is. A gépelésről lassan-lassan áttértünk a számítógépre (változnak az idők), és a műegyetemi sokszorosító után reinkarnálódásom helye sűrűn változó árú, és minőségű nyomdákhoz került.

M Ű E G Y E T E M 1 7 8 2

Aztán válságosra fordult a helyzetem: szerkesztőim száma veszedelmesen lecsökkent, és már-már a kritikus mennyiséget súrolta. Megjelenésem félévenkénti 2-3-számra redukálódott, olvasóim kezdtek elpártolni tőlem. Ezek után kerültem ismét új kezekbe, amik felhozták a jelenlegi szintre formámat és tartalmamat, melynek révén újra pillanatok alatt elfogy a 700 példány, 32 oldalas terjedelemben.

Létrehozásom körül mindig is egy szorgos, de nyitott, szinte baráti társaság dolgozott. Sohasem volt milliókért megtervezett arculatom, nem folyattak értem, rólam tízmilliókba kerülő reklámkampányt, nem harsogott egyszer sem az utca engem kínáló szendvicsemberektől, nem kaptak szerkesztőim százezreket havonta. Mégis néha tartalomban és színvonalban felülmúltam azon testvéreimet, amelyek a nagybetűs életben próbálták meg átélni az elmúlt éveket.

Szidtak és dicsértek, utáltak és szerettek, olvastak és hanyagoltak, használtak szemetesnek, uzsonnát burkoló csomagolóknak, vetélkedőn építőanyagoknak és még ki tudja, minek. Mindenesetre –és ez ellenségeim legnagyobb fájdalmát jelenti –mindig foglalkoztak velem.

Egy valami tartott fenn, és remélhetőleg ez a jövőben is így lesz: a LELKESEDÉS. Bennem az olvasók a hozzájuk és a róluk szóló cikkeket kellene, hogy megtalálják. Szegény szüleim azonban csak a saját szemszögükből képesek látni a világot, ezért kérem, Uraim/Hölgyeim, őket nem elítélni, inkább segíteni. Egy hozzám hasonló kicsiny karilap olvasója csak azt várhatja el tőlem, amit ő is képes lenne megtenni értem, bár ennek a megfellebbezhetetlen alapigazságnak ellenére szerkesztőim mindent megtesznek azon lehetetlenség eléréséért, miszerint mindenkinek tetsszék, amit bennem találnak.

Így ha érzel magadban elég önkifejezési vágyat, szeretnél cikket, verset írni, interjút készíteni, tudósítani, feltárni, újságot szerkeszteni, netán szeretsz rajzolni, vagy rejtvényt készíteni, esetleg van egy jó ötleted és szeretnél a kari közösségi élet egyik legüdébb színfoltjának részese lenni, amit úgy hívnak: A Közhír, akkor sok szeretettel várunk a félév első szerkesztőségi ülésén, melyet a második oktatási héten

2

M Ű E G Y E T E M 1 7 8 2

tartunk! Addig is figyeld a hirdetőtáblákat, vagy jelentkezz a kozhir@kozlekkar.hu címen.

Köszönöm annak a több száz embernek (egy részük ma már nem hallgató, hanem oktató), akik valaha közreműködtek létrejöttömben, hogy másoktól eltérő, kimagasló kitartásuk e sok éven keresztül is fenntartott; köszönöm olvasóimnak, hogy forgatják lapjaimat, még akkor is, ha csak a rejtvény és a viccoldal érdekli őket; köszönöm mindazoknak, akik a háttérből támogattak mind engem, mind pedig azokat, akiket az Előbb felsoroltam.

Ősszel megkezdem 77. félévemet, és újabb szülők, újabb gondolatok forognak oldalaim körül. A folyamatosságot már csak néhány régi, kis híján elfeledett szerkesztőm jelenti, de mindig jön új, s még újabb...

...és továbbra is a BME egyik legjobb kari lapja leszek.

Nagyon sok szeretettel:

A Közhír

Elérhetőségek:

Főszerkesztő: Majkut László

Közhír hivatalos email: kozhir@kozlekkar.hu

[Közhír honlap](#)

[Közhír blog](#)

3

